

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 40058

гр. София, 08.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 83 СЪСТАВ, в закрито заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА

като разглежда докладваното от СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА Гражданско дело № 20231110161176 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.12-19 от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Образувано е по молба на А. Х. Ш. с искане за постановяване на мерки по ЗЗДН.

В молбата обаче не се сочат никакви твърдения за извършени конкретни актове на домашно насилие, индивидуализирани по дата, час и място на извършване (арг. от чл. 9, ал. 1 от ЗЗДН), нито кой е извършителят и кой – пострадалият. На всички посочени процесни дати от 19.08.2023 до 06.10.2023г./чл.10 ал.1 от ЗЗДН с изменение от 01.08.2023г./ молителят излага влошените отношения с майката по повод желанието на молителя да види детето си в определения му режим за това. Излага се само, че върху детето на молителя се упражнява психическо и емоционално насилие от страна на майката в тази връзка, като детето се държи в принуда и заблуда, за физическо насилие се определя държането на детето в изолация от бащата, което довело до отчуждаване на детето от бащата. Оплакването на бащата е, че не се изпълнява определен със съдебен акт режим на виждане на детето с него, като майката на детето по всякакъв начин възпрепятства детето.

Съдът счита, че подадената молба се явява недопустима, поради което същата с приложението ѝ следва да бъдат върнати, а производството по делото – да бъде прекратено.

За пълнота на изложението е необходимо да се отбележи, че целта на ЗЗДН е да се защитят лица, пострадали действително от домашно насилие, а не да се реализира изпълнението на съдебни актове по отношение на мерките за осъществяване режим на виждане на родител с дете – влезлият в сила съдебен акт, с който е определен режим на лични отношения, подлежи на принудително изпълнение, съобразно предвидения в закона начин за изпълнението на съдебни актове по реда на изпълнителното производство, а не

чрез сезиране на съда по реда на производството по ЗЗДН (в този смисъл определение № 382 от 12.12.2006 г., постановено по ч.гр.д. № 377/2006 г. на ВКС, II ГО, определение № 135 от 14.03.2008 г., постановено по ч.гр.д. № 442/2008 г. на ВКС, II ГО). Що се отнася до твърдяното родителско отчуждение, този въпрос трябва да бъде изследван в дело, разглеждащо родителски права, и ако се докаже такова, сезираният съд следва да постанови мерки за преодоляването му. Действително, чл. 2 от ЗЗДН дава дефиниция на понятието „домашно насилие” и то представлява акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. Насилническият акт обаче не може да бъде правомерен, т.е. извършен в изпълнение на законово задължение, какъвто е настоящия случай. Разбира се, нежеланието на детето да живее при някой от родителите му подлежи на преценка при решаване на спора по чл. 127, ал. 2 от СК, респ. в бракоразводния процес (арг. от чл. 59, ал. 4 от СК). По същия начин съдът следва да процедира и при констатиране на отчуждаване на детето от единия родител, а именно дали това поведение на родителя не е основание за предоставяне упражняването на родителските права на другия родител. Безспорно е, че поведението на родителите при спор за родителски права причинява известни негативни и сигурно сериозни емоционални преживявания у самите родители и у децата им, но според настоящия съдебен състав описаното поведение на ответника спрямо детето Виктор не представлява домашно насилие, а може и следва да бъде основание за предоставяне упражняването на родителските права над детето на другия родител. Да се приеме обратното означава, че по почти всяко дело за развод по исков ред, респ. за родителски права, ищецът може при поискване да получи и защита по ЗЗДН, което е абсурдно (аргумент за това е и забраната по чл. 5, ал. 3 от ЗЗДН). Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че обстоятелствата, посочени в молбата за детето В. Ш., не съдържат признаците на акт на домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН.

Мотивиран от изложеното и на основание § 1 от ЗР на ЗЗДН, във вр. с чл. 130 от ГПК, *СЪДЪТ*

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА молбата на А. Х. Ш. от 08.11.2023 г. с приложението и **ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО** по гр.дело №61176/2023г. по описа на СРС, III ГО, 83 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на молителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____